

Warszawa, dn. 20 maja 2014 r.

Senat Rzeczypospolitej Polskiej

Komisja Gospodarki Narodowej

**STANOWISKO
ZWIĄZKU PRACODAWCÓW BRANŻY INTERNETOWEJ INTERNET ADVERTISING
BUREAU (IAB POLSKA) W/S
PROJEKTU USTAWY O PRAWACH KONSUMENTA (DRUK NUMER 2076).**

Szanowni Państwo,

Od dnia 17.01.2014r. w Sejmie RP prowadzone są prace nad rządowym projektem „*Ustawy o prawach konsumenta – druk numer 2076*” (zwanego dalej „*Projektem*”), która ma stanowić implementację do krajowego porządku prawnego „*Dyrektywy PE i Rady 2011/83/UE w sprawie praw konsumentów*” (zwanej dalej „*Dyrektywą*”).

Zdaniem IAB Polska powyższy projekt zawiera postanowienia, które mogą w sposób negatywny wpłynąć na działalność oraz rozwój przedsiębiorców internetowych w Polsce.

W konsekwencji IAB Polska proponuje wprowadzenie do Projektu następujących **dwóch (2) zmian niezbędnych** oraz **czterech (4) zmian wymaganych**:

Zmiany niezbędne			
I.p.	Obecne brzmienie przepisu Projektu.	Zmiana proponowana przez IAB Polska.	Uzasadnienie zmiany.
1.	<p>[artykuł 2 punkt 4 Projektu]</p> <p>„Trwały nośnik – materiał lub narzędzie umożliwiające konsumentowi lub przedsiębiorcy przechowywanie informacji kierowanych osobiście do niego, w sposób umożliwiający dostęp do informacji w przyszłości przez czas odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmiennionej postaci;”</p>	<p>Dodanie sformułowania zaznaczonego poniżej:</p> <p>„Trwały nośnik – materiał lub narzędzie (w tym zasoby teleinformatyczne i poczta elektroniczna) umożliwiające konsumentowi lub przedsiębiorcy przechowywanie informacji kierowanych osobiście do niego, w sposób umożliwiający dostęp do informacji w przyszłości przez czas odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmiennionej postaci;”</p>	<p>Obecne brzmienie przepisu nie jest dla przedsiębiorców wystarczająco zrozumiałe (w Projekcie trwały nośnik to <i>materiał</i> lub <i>narzędzie</i>).</p> <p>Zdaniem IAB Polska, w celu uniknięcia wątpliwości, należy dodać do definicji pojęcie „poczty elektronicznej” oraz „zasobów teleinformatycznych” (dyski twarde komputerów).</p> <p>Co istotne, konieczność uwzględnienia „poczty elektronicznej” oraz dysków twardech („zasoby teleinformatyczne”) wynika również z treści motywu 23) Dyrektywy 2011/83/UE, w myśl którego:</p> <p>„Trwałe nośniki umożliwiają konsumentowi przechowywanie informacji tak długo, jak jest to dla niego konieczne w celu ochrony swoich interesów wynikających ze stosunków łączących go z przedsiębiorcą. Takie nośniki powinny obejmować w szczególności papier, pamięć USB, płyty CD-ROM, DVD, karty pamięci lub dyski twarde komputerów, a także pocztę elektroniczną.”</p>
2.	<p>[art. 44 ust. 2 Projektu]</p> <p>„po art. 139a (Kodeksu wykroczeń - przyp. IAB Polska) dodaje się art. 139b w brzmieniu:</p> <p>„Art. 139b. Kto zawierając umowę z konsumentem nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentu przewidzianego ustawą z dnia o prawach konsumenta (Dz. U. poz. ...) lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe, podlega karze grzywny.”</p>	<p>Wykreślenie postanowienia.</p>	<p>Projektowany przepis wprowadza nadmierną penalizację. Ponadto należy podkreślić, że w przypadku braku realizacji określonych obowiązków przedsiębiorca i tak będzie ponosił określone koszty lub znajdzie się w niekorzystnej sytuacji (skutki ekonomiczne braku realizacji obowiązków) np.</p> <ul style="list-style-type: none"> ▪ w razie braku poinformowania o konieczności ponoszenia przez konsumenta kosztów przesyłki zwrotnej, będzie zmuszony sam ponieść te koszty; ▪ w razie braku poinformowania o prawie do odstąpienia, okres na odstąpienie zostanie wydłużony do 12 miesięcy.

Zmiany wymagane.			
I.p.	Obecne brzmienie przepisu Projektu.	Zmiana proponowana przez IAB Polska.	Uzasadnienie zmiany.
1.	[artykuł 48 Projektu]	<p>Wykreślenie i zastąpienie przepisem odpowiadającym brzmieniu dotychczasowego art. 6 ust. 3 ustawy o z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny:</p> <p><i>„Posłużenie się telefonem, wizjofonem, telefaksem, pocztą elektroniczną, automatycznym urządzeniem wywołującym lub innym środkiem komunikacji elektronicznej w celu złożenia propozycji zawarcia umowy może nastąpić wyłącznie za uprzednią zgodą konsumenta.”</i></p>	<p>Dotychczasowe brzmienie przepisu art. 172 Ustawy Prawo telekomunikacyjne było w naszej ocenie prawidłową implementacją art. 13 Dyrektywy 2002/58/WE.</p> <p>Projektowane zmiany w art. 172 Ustawy Prawo telekomunikacyjne wykraczają poza wskazane w uzasadnieniu Projektu przepisy art. 10 dyrektywy 2002/65/WE oraz art. 13 dyrektywy 2002/58/WE, wobec czego ich wprowadzenie nie znajduje uzasadnienia.</p> <p>Dyrektywa 2002/65/WE i jej artykuł 10 dotyczy wyłącznie sprzedaży usług finansowych na odległość, natomiast art. 13 dyrektywy 2002/58/WE dotyczy wyłącznie używania w celu marketingu bezpośredniego „automatycznych systemów wywołujących bez ludzkiej ingerencji (aparaty wywołujące automatycznie), faksów lub poczty elektronicznej.”</p>
2.	[artykuł 20 ust. 2 Projektu]	Wykreślenie postanowienia.	<p>Wprowadzenie powyższego przepisu nie jest wymagane przez Dyrektywę 2011/83/UE (przepis fakultatywny) tzn. państwo polskie dysponuje w tym zakresie swobodą legislacyjną (tzw. opcja regulacyjna).</p> <p>W wyniku wprowadzenia analizowanego przepisu może dojść do sytuacji, w ramach której na polskich przedsiębiorcach będzie spoczywać więcej obowiązków niż na przedsiębiorcach z innych państw członkowskich UE (tj. inne państwa mogą nie przyjąć omawianej regulacji w swoim ustawodawstwie). Powyższe będzie oznaczało mniejszą konkurencyjność polskiej gospodarki.</p>
3.	–	W Rozdziale I po art. 7 należy dodać art. 7a w brzmieniu:	Zarówno z motywu 11 Dyrektywy, jak i jej przepisu art. 3 ust. 2 wynika, że w razie kolizji przepisów

		<p>Art. 7a „Jeżeli jakkolwiek inna ustawa reguluje zasady i tryb zawierania z konsumentami szczególnych rodzajów umów oraz wykonywania wobec konsumentów obowiązków informacyjnych, wówczas przepisy ustawy nie mają zastosowania”.</p>	<p>Dyrektywy z przepisami regulującymi sektor szczególny (np. łączności elektronicznej) pierwszeństwo ma przepis aktu regulującego sektor szczególny.</p> <p>Wydaje się, że właściwym sposobem implementacji art. 3 ust. 2 Dyrektywy – który to przepis, z nieznanymi powodów w ogóle nie znalazł odzwierciedlenia w projektowanej ustawie powinno być dodanie normy w rozdziale I – Przepisy ogólne - to jest nowego art. 7a (ostatniego art. rozdziału I)</p> <p>Przepisy ustawy Prawo telekomunikacyjne, z uwagi na specyfikę formy zawarcia i wykonania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz precyzyjnie określone obowiązki informacyjne, są przepisami szczególnymi w stosunku do ogólnych przepisów regulujących umowy o świadczenie usług, o których mowa w Dyrektywie.</p> <p>Taki stosunek tych przepisów wynikał również z powszechnej dotychczas interpretacji relacji ustawy z dnia 2 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz.U. z 2012 r., poz. 1225 ze zm.) do ustawy Prawo telekomunikacyjne.</p> <p>Wdrażana Dyrektywa nie daje podstaw do zmiany powyższej interpretacji i wynikającej z niej praktyki.</p>
4.	<p>Obowiązki informacyjne przedsiębiorcy w umowach zawieranych na odległość oraz poza lokalem przedsiębiorstwa oraz obowiązki informacyjne w innych umowach zawieranych z konsumentami - rozdział II i III.</p>	<p>Proponujemy następujące brzmienie tytułu rozdziału II ustawy:</p> <p><i>„Rozdział II. Obowiązki informacyjne w umowach zawieranych z konsumentami innych niż umowy zawierane na odległość lub umowy zawierane poza lokalem przedsiębiorstwa.”</i></p>	<p>Uzasadnienie do projektowanej ustawy (pkt V) oraz Dyrektywa (Rozdział II artykuł 5) wskazują, że intencją zarówno ustawodawcy unijnego, jak i polskiego było odrębne uregulowanie obowiązków informacyjnych wobec konsumenta w umowach zawieranych w sytuacjach typowych oraz obowiązków informacyjnych odnoszących się do umów zawieranych poza lokalem przedsiębiorstwa i na odległość.</p> <p>Naszym zdaniem z tytułu rozdziału II nie wynika wyraźnie ta intencja, co może rodzić problemy interpretacyjne. Tytuł „Ogólne obowiązki przedsiębiorcy w</p>

			umowach zawieranych z konsumentami” sugerować może iż, rozdział ten dotyczy wszystkich umów, w tym zawieranych na odległość oraz poza lokalem.
--	--	--	--

Z poważaniem,

Włodzimierz Schmidt
Prezes Zarządu